

Beszélgetés Lenin elvtárssal

Elment a nap,
táskájába tevén,
ügyeit, gondjait.
Csend lesz talán.
Ketten vagyunk most:
Lenin meg én.
Lenin mint fénykép
szobám falán.
Száját harsány szó
feszíti szét,
bajusza mereven
fölfelé néz,
homloka ráncában
az emberiség,
hatalmas homlok,
hatalmas ész.
Alatta sok ezer
ember vonul,
lobogók erdeje, karok fűszálai.
Felállok, arcomon
az öröm kigyúl,
jelentéssel kell most
elébe állani:
Lenin elvtárs, hadá szólok
pár kurta szót,
nem szolgálatilag,
szívből csupán.
Lenin elvtárs, tudja,
pokoli mód
nehéz, amit most végzünk
egymásután.
Adunk már ruhát
a meztelennek,
több már a szén s az érc —
ez ugye szép?

De persze emellett
 — hadd mondjam el Önnek,
 sok még a szenny
 és a buta beszéd.
 Míg átrághuk magunk rajta,
 kimerülünk.
 Ön nélkül sokan eltévedtek már,
 ezen a mi földünkön,
 itt körülünk
 s köröskörül
 igen sok gazember jár.
 Nincs rá elég szám,
 s mincs nevezet,
 hogy hányan vannak
 a csirkefogók:
 kulákok, szektánsok,
 részegek,
 talpnyalók
 és munkahalogatók.
 Itt járnak és gögtől
 dagad a keblük,
 töltőtől s jelvény
 pompázik a mellen.
 Persze, hogy
 megbirkózunk velük,
 de rémes nehéz
 a harc ezek ellen.
 Lenin elvtárs,
 füstös üzemeinkben
 s havas tarlókon
 Ön itt van velünk.
 Az Ön nevével
 a szívével
 szívünkben
 eszméink,
 lélekzünk,
 vereksziünk,
 élünk.

Elment a nap,
 táskájába tevén
 ügyeit, gondjait.
 Csend lesz talán.
 Ketten vagyunk most:
 Lenin meg én.
 Lenin mint fénykép,
 szobám falán.

GÁBOR Andor fordítása

2. számú hadparancs a művészetek seregéhez

*FigyeljeteK —
jól táplált énekesek,
akik
Ádám-tól-Évától máig
megremegtetitek
a Rómeók és Júliák
szerekmé áriáitval
a színház nevű lebuJok falát.*

*FigyeljeteK —
piktorok, ti, oly testesek,
akár az orosz pusztá nyargaló,
nyerítő szépsége — a ló,
ti, akik műtermetek
mélyébe bújtok, hogy fontolgotó
ecsettel ma is kormánydó
virágot, kövér combot festegessetek.*

*FigyeljeteK —
fóliánsok fölött bús homlokotok
ráncoló misztikusok
kis futuristák,
imaginisták,
meg akmeisták,
kik bogozzátok a rim titkát.*

*FigyeljeteK —
kik lenyalt frizurátokat
földborzoltátok és a lak-
topán helyett ma bocskort hordotok,
proletkultusok,
kik a fakult puszkini frakc
szövetére műfoltot varrtatok.*

FigyeljeteK —
 összes dudabillegetők
 s rá lejtegetők,
 víz-prédikálók,
 bort-reklamálók,
 kik a jövőt
 úgy rajzolgátok magatok
 elé, mint akadémikus
 őrzási hús-
 fejadagot:
 ti számotokra van,
 — zseniálisan vagy nem zseniálisan —
 szavam
 nekem,
 ki nem
 lopom
 napom,
 ki a Rosztának* dolgozom,
 hozzátok vagH szavam ekepp:
 elég!
 hagyjátok abba; míg
 valamennyiteket
 a puskatus ki nem hajít.

Elég!
 egy szót se rája,
 köpjeteK
 a halk rímek
 szépségére, az áriákra,
 a rózsafákra,
 meg a művészet arzenálja
 sok porlepett
 kellékére és kacatára.

Kiket érdekel, kinek fáj ma,
 hogy: „Ah, az árva,
 mint szeretett,
 s mint epedett...“?
 Szakemberek,
 nekünk ma azok kelleneK,
 s nem hosszúhajú prédikátorok!

Idehallgassatok!
 Ma a mozdony — piheg,
 résen, repedésen át sistereg
 a vágya:
 „Szenet, dóni szenet!
 Gépszeket,
 szerelőket a fűtőházba!“

Folyók
 felső vidékén partra dőlt hajók
 fullatag

jaja szól
a dokkrok felé: „Olajat,
Bakuból!”

Mélyenszántó vitánkat
maguk a tárgyak
vágják el, ránykiáltva, hogy:
„Új formát adjatok!”

Elmúlt az a világ,
mikor a szájtáti ostobák
lesték „nagy mesterek” szavát —
Elvtársak,
új művészetet,
az igazából,
olyat,
amely utat
mutat
a köztársaságnak a sárból.

ILLYÉS GYULA fordítása

